

med af deras lifliga fantasi och fann sig ofta midt inne i de vidunderligaste pappersdocksintriger. Och så fann hon sig tilltalad af småbarnens mod att vara barnsliga, ehuru alla skrattade åt dem.

Skolorna hade lof en dag för det vackra vädrets skull och skridskobanan på norra hamnen vimlade hela dagen af skridskoåkande ungdom. Isen låg blank som en stor karamell och snöfältet der bakom glittrade i solskenet, som en sockrad maräng. På afstånd sågos stränderna af Högholmen och Blåbärlandet insvepta i ett genomskinligt vintertöcken, och ryska kyrkan med sina hvita tak samt de ståtliga stenhusen vid norra kajen, bildade vackra kulisser kring denna fria, öppna scen.

Frapå förmiddagen hade det begynt blåsa en häftig sydvest, hvilken sopade bort från banan alla ömtåliga halsar och öron. De mera härdade stannade kvar. Stod man säker på stålskorna och lät vinden föra sig, så seglade man med god fart utan att behöfva röra en fena, ända tills snövallen sade stopp. Men när man skulle tillbaka! Vinden strök som en mur emot en, hvirflade om med kjolarne, som om han velat skaka dammet ur dem och tryckte mössorna i nacken, de må ha suttit aldrig så stadigt. Egentligen hade man bordt hålla sig inne i dag. Men